

нарочно. Не искамъ да имъ стѣснявамъ природата. Защо? Азъ не желяжъ синоветѣ ми да бѣдѣтъ ни светци, ни божий-кравици. Тие чърти у тѣхъ, които, незнамъ защо, наричашъ лоши инстинкти, азъ, напротивъ, ги виждамъ, като едни задатки отъ голѣмо значение за тѣхното бѣдѣще, у насъ. Това сж тѣхнитѣ орѣжия, съ които ще ги пустнѣ въ живота. Нека още отъ сега привикватъ на дрѣзкостъ и дяволѣино, за да не се поддаватъ лесно на подлецитѣ и шарлатанитѣ, на които обикновенно ставатъ жертва тихитѣ, нѣравственнитѣ и овчитѣ натури. Нека бѣдѣтъ вълци, а не овци! Азъ желяжъ да знаятъ да обиждатъ, та тѣхъ да не обиждатъ! Нека бѣдѣтъ побойници—тѣ да биѣтъ, не тѣхъ да биѣтъ; да бѣдѣтъ шарлатани, за да живѣѣтъ чрѣзъ глупостѣта на другитѣ... Да прѣзиратъ сичко, да не признаватъ никакъвъ авторитетъ, ни идолъ, ни прѣдразсѣдѣкъ, подиръ които се влачи стадото на глупцитѣ... Защо да се срамуватъ? Нека бѣдѣтъ безсрамни! но да знаятъ да си забранятъ интереситѣ... Ти знаишъ ли? нѣма да повѣрвашъ! Славомиръ единъ пѣтъ ми удари два юмрука, защото безъ да щѣ му съдрахъ тетрада.

—А! това е вече върхътъ на чардафонѣината! извика Панчовъ повече и повече слисанъ отъ всичко онова, което чуваше, но безъ да се надѣва да чуе и послѣднето.

—Да, удари ме, продължаваше развѣлнувано Братаковъ, съ лице още 'по-разчервенѣло, и азъ въ душата си рѣкохъ: „Браво! като би баща си, той ще бий сѣкиго, нѣма да се остави да го мачкатъ.“ Поплювковцитѣ, срамежливитѣ и честнитѣ будали — на днешно врѣме, който е честенъ е будала — сѣкога сж плѣчка на смѣлитѣ вага-